

Vull això ara

I tal com canta en Morrissey, per un cop a la vida, aconseguir allò que volem, potser per primera vegada

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=mMaFcBWSAeA>

L'altre dia parlava amb una amiga de fins a quin punt tenim potestat sobre el rumb que pren la nostra vida. Totes dues ens confessàvem molt paulausterianes. La màgia de l'atzar, de les casualitats. Tot passa per algun motiu i si les observes, el món t'envia senyals contínuament. Trobades fortuïtes amb persones importants quan no ho havies previst, cançons que sonen de cop i volta en el moment en què han de sonar o fils que mai s'acaben de tallar per algun motiu que desconeixem.

L'arbitrarietat amb què decidim anar en una direcció o en una altra. Triar anar a la pàgina cinquanta-dos i entrar a la cova o retrocedir a la trenta-tres i agafar una barca ens pot dur a un desenllaç feliç o al final de l'aventura. Aquest cert control, aquesta tria, ens fa tenir una certa il·lusió de domini, de ser els amos del nostre esdevenir. A vegades triem de manera conscient, a vegades perquè ens ho diu la intuïció. I així anem construint una història que podria ser que en realitat s'estigués escrivint sola.

?I llavors, què??. em pregunto -ens preguntàvem-. ?Ens deixem fer??.

Tornant a casa pensava que el destí, si existia, malgrat la seva màgia no era just. On quedava tot allò que jo sí que desitjava que passés? On quedaven tots els desitjos que havia formulat mentre bufava espelmes durant trenta-tres aniversaris? De debò que tot estava escrit, que l'univers es regia per normes atzaroses? Que la vida no és causal?

Quina por, de cop i volta, transitar dins l'inexplicable. Perdre el control. Acceptar el misteri a canvi d'entregar les claus del cotxe. Construir un mantra amb totes les frases de referència: si ha de ser serà, tot arriba, això està escrit... i, mentrestant, fer una vida més o menys tranquil·la mentre l'atzar ens ensenya la cuixa en forma de senyals i casualitats, que a sobre ens fan gràcia, perquè no podem evitar una certa tendència al pensament màgic.

Seria genial tenir una mena de salconduit. Un desig, un objectiu que ens poguéssim reservar i que s'acomplís segur. Un de sol, però vinculant des del minut que decidíssim fer-ne ús, a canvi d'estar sotmesos durant tota la vida a allò que passa de manera inexplicable i sobre el que tenim poc o cap control.

Desconec si el gastàriem de manera responsable. Potser ens l'haurien de fer arribar quan rondem la trentena i ja sabem el pa que s'hi dona. Quan tot allò que ens ha passat sense que poguéssim exercir-hi control ens ha modelat i ens ha fet ser qui som i podem donar el valor necessari a aconseguir, per voluntat pròpia, quelcom que semblava impossible.

Aconseguir-ho sense estar en el lloc adequat, en el moment adequat. Sense que soni cap cançó que ens indiqui res. Sense haver de prendre decisions que construeixin el camí des dels trencalls. Sense correlacions fortuïtes. Sense vaig perdre un tren i al següent hi anava algú que havia de conèixer. Sense haver de fer dues passes enrere per fer-ne una endavant.

Un desig en línia recta: vull això ara.

I tal com canta en Morrissey, per un cop a la vida, aconseguir allò que volem, potser per primera vegada. O única. I que sigui fàcil.

És un tracte just a canvi de mitja vida inexplicable.

Foto: John Liu

Cançó: *Please, Please, Please, Let Me Get What I Want*

Autor: The Smiths

Disc: *Hatful of Hollow* (1984)